

stændig Godtgjørelse. Det vil jo nemlig erindres, at der tidligere kun tilkom Kjøbstæderne en vis Taxt efter Forordningen af 1816 for de Quarterer, de havde at tilveiebringe, og at dette ved Loven af 29de Decbr. 1850 blev forandret saaledes, at forsaavidt den Taxt ikke var tilstrækkelig, godtgjordes Communerne Halvdelen af det Overskydende, og de øvrige Præstationer skulde godtgjøres fuldstændigt. Det er med Hensyn til dette Sidste, at Ministeriet i Særdeleshed har troet at spore en Mangel paa Deconomi. Hvorvidt dette er Tilfældet, har Udvalget ikke kunnet indlade sig paa at dømme om, da det dertil har manglet tilstrækkelig Dplysning. Jeg troer imidlertid dertil at burde bemærke, at det ofte kan være Tilfældet, at Priserne, hvormeget end den Enkeltne synes, at de ere overraskende høie i Sammenligning med hvad de have været forhen, dog aldeles ikke overstige Priserne i Hovedstaden; da det er en bekjendt Sag, at Priserne i Kjøbstæderne ere stegne ligesaavel som i Hovedstaden, ja maaskee endog ere komne paa lige Fod med Priserne i selve Hovedstaden. Der er jo Forskiel paa Priserne Hvide med Hensyn til de forskjellige Artikler, og navnlig er der ingen Gjenstand, der er stegen i den Grad, skjøndt i forskjellig Maalestok i de forskjellige Kjøbstæder, som Byggegrunde, og dette vil meget ofte gjøre sig gjældende i de Tilfælde, som Loven omhandler, navnlig naar der skal skaffes Grunde til Exerceerpladser m. v. Men hvorom Alt er, forekommer det Udvalget, at det maatte være lettere for Ministeriet end for Rigsdagen at dømme rigtigt om, hvorvidt Deconomie har været tilstæde eller ikke, da de Dplysninger, som i saa Henseende skulle indhentes, ofte udtræde en lang Tid, der gaaer langt udover en Rigsdags-session.

Jeg behøver ikke her at sige, at Ministeriet naturligtviis ikke har villet shyde dette vanskelige Arbejde over paa Rigsdagen; det har angivet som Grund, at saaledes som Loven af 29de December 1850 var affattet, kan der ikke af Ministeriet nægtes Kjøbstæderne den Godtgjørelse, som viser sig at tilkomme dem, naar Regningerne ere reviderede og alle de Sikkringsmidler bragte i Anvendelse, som Loven anviser, men Rigsdagen kan gjøre det. Udvalget troer imid-

lertid, at det er Noget, som Rigsdagen ikke kan gjøre; thi hvilken Wei skulde Rigsdagen betragte, for at komme til et sikkert Resultat? Skal Rigsdagen saaledes, som er foreskrevet i Loven af 29de December 1850, i de fornødne Tilfælde prøve Taxationsforretningerne, og naar disse ikke vise sig fuldkommen betryggende, lade foretage en Overtaxation, og naar en saadan var afholdt, da alligevel cashere det Resultat, hvortil den var kommen og sætte sit eget Skjøn istedetfor? Det vilde dog see ud som et Magtsprog, og Slikt troer jeg paa ingen Maade vilde kunne gaae an. Udvalget har derfor troet, at man heller burde lade det forblive ved de Bestemmelser, som engang ere givne i Loven af 29de Decbr. 1850. De Bestemmelser, der i denne Lov ere opstillede om Budgettets Affattelse og dets Indgivelse to Gange om Aaret til bestemte Tider, efterat det har været underkastet Attestation af Communalbestyrelsen og Garnisonen, og efterat det har været underkastet Prøvelse, først i Krigsministeriet og siden i Indenrigsministeriet, synes at være Alt, hvad man kan fordr. Jeg skal endnu til Slutning tillade mig at tilføie en Bemærkning. Det er mig bekjendt, at Kjøbstæderne oftere beklage sig over, at den Godtgjørelse, som antages at tilkomme dem, blev dem anvist overmaade seent, undertiden et, ja to Aar, efter. Hvorvidt dette nu er vedkommende Communerens egen Skyld, idet de maaskee have viist Unsigtigthed i den Fremgangsmaade, de have brugt, skal jeg ikke kunne sige; men saa meget staaer klart for mig, at der neppe vil være noget Middel tjenligere til, ikke at drage Sagen i Langdrag for dem, end at de affatte deres Regninger og Budgetter paa en saadan Maade, at de ikke behøve at frygte for, at der vil blive gjort nogen Vanskelighed med Hensyn til Betalingen, og da Communeskasserne aldrig pleie at have Overskødighed af Penge, saa er det dem ingenlunde nogen ligegyldig Ting, om de kunne opnaae at faae deres Betaling hurtig eller meget seent. Jeg troer altsaa, at man i den Omstændighed har en temmelig tilstrækkelig Betyggelse for, at Communerne ikke aldeles letfindig ville gaae ind paa at opfylde enhver Præstation, der fordres.